

[Bertel Dahlgaard.]

her sigter jeg ikke til finansministerens udtalelser i dag, som jeg gerne anerkender, men til de udtalelser, som regeringspartiordføreren citerede fra møder ude i landet —, at hvis finansministeren vil noget, så må han komme med forslag om, hvad det er, han mener der er nødvendigt, i stedet for at sende rigsdagen på ferie. Vi kan ikke fortsætte med dette sorttaleri, samtidig med at man ikke foretager sig noget. Enten er man regering, eller også er man ikke regering. Der er jo ingen, der har haft bud efter denne regering, den tilbød sig selv; man kan sige, at finansministeren også tilbød sig selv.

Jeg føler trang til at sige dette så meget mere, som det synes mig, at regeringen ikke har været ivrig efter at tage alle de midler i brug, rigsdagen forlængst har givet den.

Det er nu to måneder siden, det politiske forlig gav en ramme for en lang række foranstaltninger. Det er gået meget langsomt med at udfylde rammerne gennem lovgivning, og der står tilbage vigtige foranstaltninger, der blev enighed om, men som endnu ikke er rørt. Jeg vil gerne spørge regeringen, hvornår den vil skride til værket på disse områder. Jeg minder om, at i den overenskomst, der blev truffet mellem partierne, står i så henseende:

„Der er opnået enighed om valutabespærende foranstaltninger til et beløb af ca. 200 mill. kr. Der finder ingen begrænsning sted af importen af varer, der er overført til friliste.“

Der nævnes derefter hele avanceproblemet, der nævnes spørgsmålet om skibsfragterne. Jeg vil meget gerne bede den højtærede finansminister i dag bekræfte, at regeringen, inden rigsdagen rejser hjem, bringer disse problemer i orden i forhold til rigsdagen.

Må jeg i denne forbindelse gøre en bemærkning i anledning af en udtalelse, det ærede medlem hr. H. C. Hansen fremsatte vedrørende den uventede stærke stigning i de indenlandske kødpriser. Jeg skal ikke kunne sige i enkeltheder, hvilke årsager der her er virkende. Såvidt jeg har forstået, har de — foruden dette, at kreaturerne fornylig er kommet på græs — bestået i en uventet stærk efterspørgsel efter kød fra Italien og vist også fra Schweiz. Men det, jeg vil sige i anledning af det ærede medlem hr. H. C. Hansens bemærkning, er, at jeg synes ikke, der forlanges noget omfattende svar derpå, for svaret findes jo i den lov, som vi forleden vedtog, altså loven om eksportafgifter på kreaturer og fedekalve, der siger, at hvis der sker en prisstigning

„på okse- og kalvekød til forbrugerne

på hjemmemarkedet i en sammenhængende periode af mindst 3 uger og med mindst 5 pct.“,

så kan landbrugsministeren lægge en afgift på udførslen

„her fra landet af kreaturer og kalve samt kød af disse dyr“.

Heri ligger jo i og for sig svaret. Det vil sige, at hvis disse meget høje indenlandske kødpriser skulle blive opretholdt i endnu — jeg ved ikke hvor længe, en halv snes dage måske —, så må der komme fra landbrugsministeren de fornødne øgede eksportafgifter, som vil sikre et andet indenlandsk prisniveau for kødet.

Jeg skal slutte med at sige, at jeg forstår meget vel de store vanskeligheder, denne regering såvel som enhver anden regering vil have at kæmpe med, og det radikale venstre vil også gerne tage hensyn dertil, men vi har en stigende følelse af, at regeringen er træt og ofte rådvild. Det radikale venstre vil håbe, at regeringen i sommerens løb må få mere plan og system i sit arbejde, så det føles, at staten har en ledelse, der i det snævrere mulige samarbejde med rigsdagen forstår at mestre de meget store vanskeligheder, landet utvivlsomt står overfor.

Gregersen: Ved den afsluttende behandling af tillægsbevillingslovsforslaget vil jeg gerne påny fastslå, at retsforbundets principielle indstilling, også når det gælder finanslove, er den, at den samme moral skal være gældende mellem staten og dens borgere som mellem borgerne indbyrdes. Hvis man vil betegne Danmark som en retsstat, kommer man jo ud for den dualisme, at hvis den ene borger tager den anden borgers ejendom, bliver det betegnet som tyveri, og tyven bliver straffet, men hvis staten går ind som mellemlid og udfører handlingen, er det straffrit.

En artikel i „Berlingske Tidende“, som jeg senere skal omtale, giver mig anledning til at tage et aktuelt eksempel. Hvis jeg finder, at det er for dyrt for mig selv at tage en SAS-maskine, og derfor hugger et beløb fra min nabo til hel eller delvis dækning af billetten, så kommer jeg i konflikt med politiet, men hvis jeg får trafikministeren til med rigsdagens hjælp at gøre det for mig, så sker der ikke mig noget, og der sker heller ikke ministeren eller rigsdagen noget. Og dog er der ingen forskel på den handling, der er udført; jeg rejser, og pengene til billetten er taget fra min nabo. Retsforbundet erkender, at der er fællesopgaver, som fællesskabet må betale, men vi anser det for selv-